

Vjetar

June 6, 2015 at 11:57pm

Ako postoji nevidljiva snaga, osim sudbine, onda je to vjetar kad nemilosrdno povalja nevino žito, kad se zavuče za okovratnik kaputa ili bura što vijekovima glača lice planine uz rub mora kojeg potom, onako usput, uzburka i naljuti. A ako postoji nježan dodir, i to onda mora da je vjetar, lahor kad zašumi u olistolaj krošnji, maestral kad u ljetno popodne osuši mirisno rublje ili onaj topli bris ljeta koji djeci rasprši kosu a lijepoj ženi zadigne suknju na javnom mjestu i mazi se uz vanjsku stranu njenih bedara.

Raspoloženje vjetra varira. Prgava mu narav i bezrazložna mu sreća. Bez reda i u inat vremenskoj progonozi, vjetar pokvari suton zadnjeg dana ljeta i nanese oblake kao zrele breskve obojene nijansama sunca u zalasku. Sve se onda ušuška u tu nijemu sliku tople ljepote, umiri se i skoro zaspe. I ljudi i ulice, rijeka i most i dah prijatne svježine tik iznad mosta. I onda, kao da se boji mraka, vjetar se odjednom uznemiri, uzgoropadi, zamrsi žice između bandera, obori treskom saksiju sa cvijećem, zanjiše jablane uz cestu i dobije tupo u prozorska okna do kasno u noć, sve do pred zoru. Nikad jutro nije čisto kao nakon noći koju vjetar neumorno odpleše.

Tek ponekad, jednom ili dva put u životu, onda kad se ljubav uvrijedi u ranu, još frišku, vihor blagi zavuce u dušu i prčka bezdušan po sjećanju, šumi u prsima žalosno. Protiv takva vjetra ne pomažu ni suze niti hodžin zapis. Samo vrijeme može dovoljno dugo i strpljivo da ga izmori i sačeka da prohuji. Ako se ikad opet pojavi i ispuni grudi šapatom davne prošlosti onda je to vjetar melankolije, onog stanja bezrazložne tuge iz koje nastaju najljepša pisma i poezija koja se pamti cijelog života nakon samo jednog čitanja.

Vjetar pijavica je krupie u igri ruleta u kojoj svi gube, neko više, neko manje, neko sve. Povjetarac je njegova suprotnost, stidljivi prolaznik iz neke druge stvarnosti, kad se nenajavljeno zavuče u svaku misao i u svaku želju, onaj svježiji izraz potrebe kojoj već odavno prijete zaborav. U vjetru je zato više tajni nego u svim knjigama svijeta zajedno. On čita naše misli onako u prolazu, zastane tek na tren, uvija se mazno i upija miris nježnih duša u samoći i žar onih grešnih. Zato vjetar zviždi odnekud poznate melodije ili pak hući izbezumljeno. Pričati, na sreću ili na žalost, kako kome, on ne zna.

Postoje mjesta gdje je dugotrajni vjetar olakšavajuća okolnost kod presude za svako krivično djelo. Jer vjetar više od i jedne druge prirodne sile utiče na ljude. Neprimjetno a tako neminovno, sjeverac isušiti kožu prerano ostarjelih težaka. Zbog njega lijepim curama ispucaju usne i na drveću kora. Monsuni mijenjaju kalendare, košava uplaši alase a pasati primiču horizont na rukohvat hrabrih. Bez njih, teško bi se ikad saznalo da je zemlja okrugla.

Moj vjetar je prozirna sjenka šutljivog komšije. On stanuje nad pučinom, tamo gdje se juče i danas odvajkada i jednom dnevno rastaju, jedva jedan pogled zapadno od mog balkona. Ne vidim ga često ali ga slutim iza arhipelaga niskih ostrva na ulazu u luku. Najavi se obično krijestama valova pa se provuče ispod mosta i pozdravi me šumom krošnji u obližnjem parku, škripom crijepa na krovu i cijukom eksera u nosivoj gredi iznad moje sobe u potkrovlju koju, onako jak i neobuzdan, pomjeri sa osmjehom vilena djeteta i snagom diva. Volim ga kad se noću okomi na tu sobu, udara, galami, zastane da odmori pa se

onda sruči još jače, grebe svom snagom o zidove, runi fasadu, kliže se uz crijep, podvlači pod okno prozora.

Navikli smo se jedan na drugog. Ne ljuti se ako zaspem dok se tako igra, ne ljuti se što ga se ne bojim. Jutrom ga nadjem sklopčanog ispod malog stola u uglu balkona, spava pokriven laticama cvjeća kojeg je polomio ili pepelom iz pepeljare u koju inače krunim. Cim se oslonim na zahrdjalu ogradu balkona, izjedenu od soli koju je on nanio, on mi pohrli u zagrljaj, stisne se uz moje grudi, mazi se uz moje obraze, poklopi mi uši i šapće... tiho...